

Sygn. akt: III U 302/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 lutego 2015 r. w O.

sprawy z odwołania B. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania B. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 27.02.2014r. **znak** (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje B. W. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.12.2013r. do dnia 01.12.2015r.;
- stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27.02.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił B. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

B. W. wniosła odwołanie od powyższej decyzji, żądając jej zmiany i przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na to, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 19.02.2014r. ustaliła, że odwołująca się nie jest niezdolna do pracy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 11.12.2007r. organ rentowy przyznał B. W. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Prawo to B. W. przedłużano i przysługiwało jej do dnia 30.11.2013r.

W dniu 29.10.2013r. ubezpieczona złożyła wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy na kolejny okres. Orzeczeniem z dnia 18.12.2013r. Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy. Na skutek wniesionego sprzeciwu, jej stan zdrowia był badany przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 19.02.2014r także orzekła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Wobec powyższego decyzją z dnia 27.02.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił przyznania B. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art.61 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) – prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art.12 ust. 1-3 tejże ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania B. W. zależna była od wykazania przez nią niezdolności do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii, neurologii i kardiologii. Po przeprowadzeniu wywiadu z B. W., jej zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegli neurolog A. G. oraz ortopeda M. W. R. rozpoznali u niej: stan po leczeniu dyskopatii C5-C6, zmiany zwyrodnieniowe obu stawów kolanowych – stan po artroskopii kolana lewego, zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego bez zespołu neurologicznego i istotnego upośledzenia funkcji narządu ruchu, stan po odbarczeniu lewego nerwu pośrodkowego na poziomie nadgarstka oraz nadciśnienie tętnicze. Biegli ocenili, że występujące u odwołującej się schorzenia oraz stopień ich zaawansowania stanowią podstawę do stwierdzenia, iż odwołująca nie jest niezdolna do pracy.

W uzasadnieniu opinii biegli stwierdzili, że ubezpieczona wymaga systematycznego leczenia oraz okresowej rehabilitacji w przypadku zaostrzeń objawów chorobowych. Leczona była operacyjnie z powodu częściowego uszkodzenia łąkotki przysrodkowej stawu kolanowego lewego z dobrym efektem. Biegli stwierdzili dość dobry stan czynnościowy narządu ruchu, brak zespołu neurologicznego, istotnego ograniczenia ruchów w obrębie kończyn górnych i dolnych. Reasumując stwierdzili, że z powodów ortopedycznych i neurologicznych nie ma podstaw do orzeczenia niezdolności do pracy. Przy czym wskazali, że kluczowe znaczenie ma opinia biegłego z zakresu kardiologii (k.18-20).

Z uwagi na zastrzeżenia wniesione przez odwołującą do opinii, jak również z uwagi na konieczność analizy jej stanu zdrowia przez biegłego kardiologa – Sąd dopuścił dowód z opinii innych biegłych lekarzy z zakresu ortopedii, neurologii oraz dowód z opinii kardiologa. Po przeprowadzeniu wywiadu z B. W., jej zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegli neurolog T. P., kardiolog D. K. oraz ortopeda C. K. rozpoznali u niej: chorobę wieńcową wielonaczyniową 2 klasy (...), stan po przebytej angioplastyce wieńcowej – P. (...) i implantacją stentu, nadciśnienie tętnicze 2 stopień, hiperlipidemię mieszaną, nikotynizm, zespół depresyjny, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego z zespołem bólowym bez objawów korzeniowych i ubytkowych, zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego bez objawów korzeniowych i ubytkowych, zmiany zwyrodnieniowe kolana lewego bez upośledzenia ruchomości, zespół cieśni kanału nadgarstka lewego leczony operacyjnie oraz gangliomę nadgarstka

lewego. Biegli ocenili, że występujące u odwołującej się schorzenia oraz stopień ich zaawansowania stanowią podstawę do stwierdzenia, iż odwołująca jest częściowo okresowo niezdolna do pracy i niezdolność ta istnieje od listopada 2007r. do dnia 01.12.2015r. W uzasadnieniu opinii biegli stwierdzili, że ubezpieczona jest z wieloletnim wywiadem nadciśnienia tętniczego, choroby niedokrwiennej serca, ze stwierdzonymi zmianami miażdżycowymi w wielu tętnicach wieńcowych, zgłaszająca powysiłkowe dolegliwości dławicowe oraz zmniejszoną tolerancję wysiłku. Ze względu na charakter schorzeń, zdaniem biegłych trudno uznać, że stan ogólny badanej poprawił się w porównaniu do wcześniejszych badań orzeczników ZUS. Zdaniem biegłych stwierdzone u ubezpieczonej schorzenia mają charakter postępujący i ograniczenie sprawności psychofizycznej istnieje nadal (k. 53-57).

ZUS w piśmie z dnia 29.12.2014r. oświadczył, że nie wnosi uwag co do treści tej opinii. Przy czym organ rentowy wskazał jedynie, że odwołująca pobierała rentę do dnia 30.11.2013r., co powinno być uwzględnione przez Sąd w kontekście opinii, że niezdolność istnieje od listopada 2007r. (k.61-62).

Sąd, oceniając materiał dowodowy, miał na uwadze, że druga opinia w pełni ocenia stan zdrowia odwołującej, albowiem została sporządzona także przez biegłego kardiologa. Z opinii tej wynika, że właśnie schorzenie kardiologiczne powoduje u odwołującej nadal częściową niezdolność do pracy. Odwołująca miała przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 2007r. do 30.11.2013r. Jej stan zdrowia nie uległ poprawie. Z zeznań odwołującej wynika, że pracowała ona przez ostatnie 10 lat jako opiekunka z dziećmi niepełnosprawnymi, a wcześniej pracowała jako pomoc w kuchni. W ocenie Sądu Okręgowego z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że odwołująca nadal nie może wykonywać pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

Zdaniem Sądu należało podzielić wywody i wnioski drugiej opinii biegłych lekarzy sądowych. Wnioski tych biegłych zostały sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującej się i analizie całości dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych oraz w toku postępowania przed Sądem. Opinia biegłych sądowych pierwszego składu okazała się niepełna z uwagi na nieobecność biegłego kardiologa. Opinia wydana przez drugi zespół biegłych poparta została logiczną argumentacją. Biegli jednoznacznie wskazali występujące u B. W. dominujące schorzenia kardiologiczne, którego stopień i nasilenie nadal powoduje częściową niezdolność do pracy do dnia 01.12.2015r.

Przy rozstrzygnięciu tej sprawy Sąd miał także na uwadze, że w wyroku z dnia 03.02.2010r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd musi zwrócić się do biegłego, jeśli dojdzie do przekonania, że okoliczność mająca istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy może zostać wyjaśniona tylko w wyniku wykorzystania wiedzy osób mających specjalne wiadomości. W takim przypadku dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, że nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową ani wnioskowaniem na podstawie innych ustalonych faktów (II PK 192/09, LEX nr 584735). Natomiast w wyroku z dnia 03.11.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd nie może samodzielnie dokonać ustalenia dotyczącego stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu pod kątem zachowania lub braku zdolności do pracy (I UK 138/09, LEX nr 570122). Nadto w wyroku z dnia 03.09.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że gdy sprawa wymaga wiadomości specjalnych, to sąd nie może rozstrzygać wbrew opinii biegłych (II UK 30/09, LEX nr 537018).

Mając to na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał B. W. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.12.2013r. do dnia 01.12.2015r. Ustalając początkową datę okresu, na który Sąd przyznał odwołującej prawo do renty, Sąd miał na uwadze, że odwołująca pobierała rentę do dnia 30.11.2013r. Sformułowanie, które znalazło się w opinii, iż B. W. jest częściowo niezdolna do pracy od listopada 2007r., należy zdaniem Sądu odczytywać jedynie jako kontynuację niezdolności odwołującej, która powstała w listopadzie 2007r. i z tytułu której otrzymywała rentę.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a w/w ustawy - Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującej prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie istniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie

odwołującej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy już na etapie postępowania przed ZUS-em. Z uwagi bowiem na poziom skomplikowania sprawy, do jej rozstrzygnięcia niezbędne były dwie opinie zespołów biegłych sądowych lekarzy.

Z tych względów orzeczono jak w pkt. 2 wyroku.